

Az uránikus kultúra.

Általános rész.

Amennyiben témánk tekintetében következetességet tételezünk fel, akkor a filozófiát, mint hatalmat kell szemügyre venni, abban a vonatkozásában, hogy nem, mint diszciplína, de mint a gondolkodás egy sajátos rendezett állapota. Ezt feltételezhetjük, még akkor is, ha a gondolkodást Európában a korai görög filozófiától tételezik, amennyiben mindezt már filozófiaként, s nem a gondolat kiindulásaként értik. Hiszen a gondolat, keletkezése és megindulása, *mint hatóerő* a rendszerezett tételezések előtt is elképzelhető, sőt a rendszerezés, mely egyféle válogatás akkor alakulhat ki, amikor a rendszerezendők már túllépnek bizonyos határokat. A rendszerezés előfeltételezi, hogy legalább az egyberendszerezhető, és egy ellentételezhető kialakult. Hiszen a rend, mely az egységesnek, vagy egybeláthatónak az ismérveit, vélt képzeteit tartalmazza, feltételezi az ettől eltérőt, melyet sokszor azért nem tud rendbe állítani, mert „mennyiségileg” az /még akkor, ott, stb./ kevés, így konfúzus marad számára, és ellentétele lesz a rendnek. A rend voltaképpen egy mennyiség is, amennyiben az ahhoz alkalmazkodás visszahatása, az azt alkalmazóra észrevehető. A rendetlen, rendszertelen is csupán ebben a vonatkozásban destruál, szétzilál, de csak annyiban, amint a már rendezettet érinti, egyébként építő képes lenni, -más vonatkozásokban renddé válhat. Olyannyira, hogy a rendbe be nem került elemek, mintegy leszakadva abból tagadják is azt, vele szemben ismét rendet alkotva. Egy más rendet!

Rendezett: - és ebben már a hatalom egyik sajátos jellege mutatkozik meg, az időlegesség. A megállás, a halmaz határa, az egyneműség, nevezetesen a „*Rend*”, azaz valamely kauzális sor kezdete, és lényege. Amint a gondolat tekintetében mondhatjuk, a kauzalitás az ok okozati függések vélt sora, melyben bizonyos elemek hasonlóak, vagy azonosak, egymásból áthatnak, egymást alakítják, így feltételezik. Azaz már mozgás, amely abból indulva halad, s az okozatban testre lép. Ilyenkor azonban már „elhagyja” az egyneműségben, lezárt, összegyűjtött, hatalommal /hatással/ rendelkező ottani és akkori rendet, s hatóakarata szerint továbblép. Minőség lesz! Mindez időben történik, maga az idő mindez, sőt az ok mielőtt kiindulna/ s az okozathoz elérne, feltételezhetően magában tartja, a majd az okozatban megjelenő testességet, amint a mag a fa tulajdonságait. Ezért kiható mozgás nélkül is, az okban benne létezik az okozat, mint nem induló létező, a kezdet pillanata. Mely a legkisebb tér a legkisebb idővel! Az öröklét, vagy másként a **most!** Ezért mondhatjuk, hogy az időben történés, maga az idő! Ez az *állandó jelenidő*, minden pillanatban - tehát, a rend előtti állapotban mutatja azt, mely a keletkezett rend magja, csírája, voltaképpen melyből keletkezett, a gondolatot. Ezért is a gondolat rend előtti állapotában hordoz, minden olyan jelleget, mely a tulajdonságokban, pl. az arisztotelészi tulajdonságokban, már megismert-megismerhető formában van jelen, a filozófia számára, a logika által. Világos, itt az a hiányzó láncszem, épp a megismerésnek, ebben a kategorizált, azaz a már nagy egységekké, rendbe szedett, tulajdonságokkal ellátott minőség-metodikája előtt van, ez pedig azoknak a konfúzusnak nevezett, maradék, elhagyott, még nem rendezettekben kerül elő, melyet közszerűen érzeteknek nevezhetünk. Így van, hogy a racionális gondolkodás, csupán a megnevezettel képes valamit kezdeni, /amit rendbe szedett/ a sejtések vélekedések, még nem rendezett tartományából nem tud következtetéseket levonni, azt a homályos elutasítás nevében olyan megoldások felé tolja, mint a művészet, a hit, ezoteria. Ez utóbbihoz meg kell jegyezni, hogy a filozófia előtti gondolkodás feltétele, amint a fentiekből következik, a logika, legalábbis az a „logikus” „racionális” „természetes” fogalommal illelhető ős-tudás, tapasztalat, mely az emberi felfogóképesség szerkezetére utal. Ebben az ős-logikában érzük tetten, azt a mindent megelőző képességet, mely az ember született természete, az emberé és nem annak részéé, sem az agyé, sem a tudaté, hanem, ismételjük az emberé. Ez ugyanis azt jelenti, hogy a képességek egyféle sorbarendeződése adja, a rendszerezhetőség kialakulását,

az emlősöknél, amint az embernél is, mindezeknek az eleve megléte biztosítja fennmaradásukat. Ezért nem lenne helyes ezt nem említeni, mint mindenek előtti feltételezést, sőt belátható tapasztalatot, mely egyrészt az anyaghoz kötöten, másrészt a kozmosz rendszereiben determinált. Itt csupán arról lehet szó, hogy a gondolat, melynek egyéb neve nem lévén-kialakult, szerzett, kapott változatában előfordulhat, milyen „utat” jár be a testben, mint anyagban. Az út elemei lehetnek a felsoroltak, nagyobb pihenői, a diszciplínák, állomásai a kultúra termékei. Valójában erről, és nem másról van szó!

Ugyanakkor azt is meg kell jegyezni, hogy ez a feltételezés nemcsak az Arisztotelész utáni gondolkodásra utal, mert hajlamosak vagyunk azt szembefordítani a platóni gondolkodással, melyben az ideáknak több hely jutott. Itt sem találjuk meg azt, melyre gondolkodásunk utal, a képzetekhez kötődő, azokban szinte bennmaradó, /véleményt nem alkotó/ vélekedést. Ennek oka pedig, hogy a képek, nem tételezik fel, a beszédhez kötöttséget, -némán is érthetőek- amint a közlés mely beszéd általi mindenképpen a hatalomhoz, a tudott ismert dolog birtoklásához tartozik. Megnevezem, tehát ismerem, tudom /enyém/. A birtoklás nemcsak megnevezés, de ez általi elkülönítés is, azaz elvétel, valahonnan, -az egészből mindenestre – így közlés is. A megnevezés közlése, a dolog neve, bennem realizálódik, mint tulajdonforma, közléskor mások számára, ugyanis a köz számára, a formában jelenik meg. A társadalomnak az a sajátos szerkezete, mely a beszédre épülve jeleníti meg magát, szükségszerűen vezet, a gondolat verbalizációjához, /és nem vizualizációjához/ bár újabban annak is nagy szerepe van, elsősorban az atomizálódás, az egyéniesedések korában. A nagyobb, heterogén – és gondolkodásunk nyelve szerint értve- konfúzus tömeg/ egyenirányítása ugyanis még nem tart ott nyelvben, amint vizuálisan. Vizuálisan képes az egyenjelek megértésére, gondoljunk legegyszerűbben a férfi-nő vizualizált jelének használatára, ugyanez számos nyelvben nem megoldható.

Főként a nyelvek torzulásai, azaz a mögöttük lévő tartalmak vezetnek egyfajta elsekélyesedéshez, nem ugyanannak az értéséhez, mely még a látszólag azonos nyelvben is, /már/ érezhető zavarokat okoz, s előkészíti az újabb „Bábeli nyelvzavart”. Mindezek belátásának sürgető oka, hogy a gondolat kezdeti energiáját értve, a vizuális ismét vezető szerepre tegyen szert.

Ott azonban, ahol a mozgás megindult, az átalakulás optimumát biztosítja a „rend”, /mert be lehet látni, a rendszerezett, logikus hamarabb kevesebb ráfordítással megoldható, amint a szétszórt, nem összefogott, / ezért logikusnak mondjuk. A logika ismét a filozófiának az a „kategóriája” melynek alapján, a rendet olyannak képzelem, illetve az azt megelőző gyűjtést, befejezi, a gondolat számára. A rend valami olyan szükségszerűt fejez ki, mely a kauzális természetben önmagunk arcára alakított, s belátható. Ez a beláthatóság nagyobb időkben, kalpákban, szinte azonosnak mondható, egyezik az ember önmagáról vélt általános elképzeléseivel, antropocentrikus. A rend voltaképpen egyéni, amennyiben másutt lehet épp az ellentettje rend, -rendszerű. Sőt bizonyos mozgások rendezései, nem feltétlen az egyetlen rendszerezhető adják, ezért léteznek más utak, sőt sokféle „Út”, melyek valójában ugyanannak a kauzális sornak a megtestesítői. Kétségtelen számos materialista gondolkodót tölt el annak reménye, /sőt vallásos hite,- tudományvallás /, hogy a végső okok egyetlen rendező mentén besorolhatóak. Legalábbis sorba állíthatóak. Ez a teleologikus /céloksági/ gondolkodás, a kauzális láncot szemlélve az átalakulás tekintetében /metamorfózis/, a vallásos modellben, -materializációhoz, /teológiához, isten-lényeg/ megmerevedéshez vezet. Itt csupán megemlítem, a teológia, vagy teológikus gondolkodás mennyire nem istenismeret, annak eredeti metafizikus értelmében, hanem általánosítás, egy elv szerint istenről szerzett ismeret csupán!

Az oksági lánc felismerése, a mozgásban testet öltés, a filozófia maga. A „rend” alapú gondolkodás, mely voltaképpen a kauzális gondolkodással azonos éppúgy a filozófiának, amint a vallásoknak is kiinduló tengelye. Olyankor, amikor valami „mint fény sugar hasít az

éjfeketébe”, az elv kinyilatkoztatás szerű lehet. A kinyilatkoztatás nem rend-szerű, nem is rendszerszerű, sem nem rendszer. Ismeretelméletileg, okságilag nem megközelíthető, nem tanulható-tanítható, /amint a teológia, mely materializált, ész érvekre lebontott rendszer./ Ezzel találkozunk a nagy felismerésekben, törvényekben, evangéliumokban. A felismerés, -a rendben lévő hatalom, a tudás hatalma- felismert szükség - csupán individuális. Időben valamitől, valameddig tart! Hiszen a tudás, majd az egységben, az öröklétben vallásos tudást eredményez, - nem tételezi fel, a kauzális lánc /minden elemének/ egzakt ismeretét, - csupán az ok, és az okozatok közötti lehetőségek /végtelen/ s ezért nem megismerhető láncolatát, ez által válik hitté. Elég a „lánc” kezdetét és végét elfogadni, azzal azonosat vallani, hinni. A közben lévő elemek igazsága nem mindig fontos. Csupán a materializmus /és a quasi materialista hittudomány rögeszmerendzerei igyekeznek a kauzális sor minden /képzelt/ elemét ismerni, miközben egyáltalán nem biztos az elemek /eme/ sora, mégis ezek egy rendbe, rendszerbe összefoglalhatóak, ezt tudománynak nevezzük. A tudomány egzaktisége /és hite-hitele/ épp ezt mondja, a láncszemek egymásra következése, eme módon gondolása valóban, elméleti rendszerekig juttat el. Melyek logikája, rendszerük mentén visszabontható, megismerhető, igaznak, helyesnek, ésszerűnek, következésképpen jónak állítható.

*

„**A gondolat** tiszta mozgása szerint gyakorolt koncentráció autonómia, mely a gondolat kezdeti nevelése, ha a tárgyat nem célnak, hanem a gondolat megnyilatkoztatására szolgáló eszköznek tekintjük. Egy meghatározott gondolat útján az ember felnyílik az erő előtt, melyből azt gondolni tudja, amelyből odaadja magát, alkalmanként akár csak rövid időre is. Nem azzal a gondolkodással kell gondolni, amik vagyunk, hanem azzal mely önmaga. Aki a gondolat élő gyökereit keresi, az Istenit találja meg, a meditáció vagy az ima igazi útja.” Ez a felfogás értelemszerűen mondja, hogy a gondolat bennünk, csupán keletkezik, valamely erő által, mely tőlünk független, s mint hatás jelenik meg, a szervben, ahol a gondolat alakot nyer. Ezért is egyetlen lehetőség, a gondolattal kezdeni minden gondolkodást, melyben a gondolat nem keletkezett, azaz nem okozat, hanem kiindító. Mivel ismét csak arra hivatkozhatunk, hogy nincs más fogalom, mint a gondolat ennek megjelenítésre, megnevezésére, helyesebb elhatárolni azoktól a tévesen, gondolatnak nevezett következményektől, melyektől éppen ez az elhatárolódás teszi világossá, gondolat fogalmunkat. Ezt teszi, a nagy Buddha is, amikor tanítási módszerében, a „nem ez nem az”-t alkalmazza. Ezért nem használunk megjelölésre, sem energia, sem sugárzás, sem alfa erő, sem más divatos kifejezéseket. Nyilván létezik a gondolatnak, melyeket már gondolt, egy elraktározása, és az esetek egy részében ez a gondolat, amikor gondol emlékként, vagy ismert momentumként jelenik meg, a gondolatban. Ilyenkor úgy tűnik, mint ha valóságos gondolat lenne, holott felidézett, már gondolt gondolat, s mint ilyen a tiszta gondolat energiáját nem tartalmazza. Ez jól utal természetére is, azaz nem illanó, hanem maradandó, ám ha kell elrejtethető ugyanakkor visszahívható. A visszaidézett „tudás” voltaképpen emlékezés. Az emlékezés szóban *a valamikori volt* van jelen, a múltbeli megidézése, a pillanatban, **mosttá** varázslása. Ilyen formán, a pillanatban az idő jelenik meg, az emlékezésben, múlt a jelenben olvad össze, a felidézett gondolatban. A gondolat tiszta mozgása, így képezi az időt, múltat jelenné olvaszt. A kapcsolódási képessége, az általánosozóhoz való viszonya a gondolatnak, teszi lehetővé, hogy a „sűrűsödött gondolat elemek” rendszerei, egy nagyobb, tőle független rendszerrel hasonuljanak. Az „élővilág” minden rendszere visszaemlékszik előző létformájára, bizonyos értelemben élettelen létformáira is. Sőt a „visszaemlékezés” a legkisebb anyagi alkotóelemekre való visszaemlékezés, amennyiben azok előtt, szellemi, nem anyagi állapotokat tételezünk fel. Ez a kapcsolat, akár a rendezett és a konfúzus, struktúrák vagy azok előtti halmazok között létezik. A gondolat ebben a vonatkozásban „önmagára ismerés” is, nem abban az értelemben, amennyiben az abszolút szellem önmagára ismer egy rendszerben, Hegeli értelemben, tehát

nem a rendszerek, de az azok előtti „részeckék” viszonylatában is. Abban az értelemben, amennyiben a rendezett rendezetlensége előtti állapotának elemeire emlékszük!

Itt az én kapcsolata sejlik fel, az Énnel, az idő és az öröklét a gondolatban, mint tapasztalás jelenik meg. A gondolat egyrészt, az Én közvetlen hordozója tud lenni, a gondolat tisztaságát tekintve érezhetünk, valamely közelséget, vagy közeledést a transzcendenshez, másrészt, *az öröklét megtapasztalásában a gondolat újabb energiákat nyer*, kiléphet saját /teleologikus- / formáiból. Az én kapcsolatának megtapasztalása adja azt az érzetet, melyet a kozmikussal, vagy a transzcendenssel való viszonynak a feltételezése okoz, ezt kivetítve mondjuk Én-nek. Önmagában tehát a kapcsolatteremtési készség, mely a fenti feltételezésekre építve, voltaképpen annak a következménye, hogy a gondolat építőelemei ugyanazok. Vagy ha nem is, elemeik rendje/sora/ miatt képesek a más elemekkel való kapcsolatfelvételekre. Másrészt gondolhatjuk, hogy a gondolat maga folyamatos behatás, mely mindig kívülről jön, s szerkezete miatt megtapadni képes, a testben. Amint, a tavasz hatására nyílik a természet. Ugyanakkor létezhet, hogy a gondolat olyan, mely a testben más: nem gondolatszerű hatások következménye.

A gondolat tiszta mozgásában, mint melléktermék jelenik meg az idő, az emlékezésben, a gondolt gondolatban, amit átélt időnek / Bergson szerint *tartamnak*/ is nevezhetünk. Az átélés élményszerű, amint átélt élményként jelenik meg, az olyan idő is, melyet nem személyesen élt meg. Úgy tűnhet, a meditációban megtalálhatunk más létezőkre vonatkozó, általuk megtapasztalt entitásokat, akkor ezek saját megtapasztalásunkká is válhatnak. E szerint a gondolat-hatás azonossága, vagy hasonlósága az, mely ezt, a meditáció által kiüresedett tudatban okozza. Az átélés azonban olyan elemeket is hozhat, melyek nem a személyben megszokott, ismert, de rendezettségükben attól idegen elemekre utalnak, így bár azonos építőkövekből épülnek, mégis visszatetszést keltenek. Ezeknek a befogadására szükséges a szeretet, mely egy más hatótényező.

Isten lelke a primordiális metafizikai létező, csupán fogalmilag kifejezhető, amennyiben minden élön túli, és minden előtti. Csupán „testiségében” közelíthető meg, alakjában az ideában, /mely fogalommá merevedett élmény-képlet/ a hozzátársult, vagy csatlakozott érzetszövevény, amennyiben az, a mítoszban már reálisan megjelent! A mítosz mozgása elérhet olyan állapotokat, amikor a benne közölt realitás mértéke irrealitásba csap át. További mozgását a dogma bezárja. Valójában a dogma zárt kapu, mely mögött a tartalom nem egyszer besűrűsödik, képletekbe szimbólumokba rejtezik, s ismét odaható erő kell, mindezek megnyitásához. Létezhet, hogy a dogma olyan ajtó, melyet, ha ki is tudnád azt nyitni, meglepődnél, mert fal van mögötte. A dogma akár évezredekre is bezárhat réseket, sőt mindörökre, /amint a *primordiális metafizikai létező* megismerhetetlen. Szimbólumokba rejteztsége az Ős-félelemre utal, ezért rejti. Tudata azonban a fogalom, a *Logosz*, melyben a szó eredetében, a gyökérben megközelíthető lehet.

Hatalomnak nevezhetjük a szellem-gondolat ama törekvését, mely az egységbe visszatérít. A szellem útja, mely a közösség, mint emberi létforma alakulására irányt gyakorolt, mutatta azokat a lehetőségeket, melyeket ideológiák megjeleníthettek ebben a mozgásban. A szellem útja kétségtelen az egység felé halad, mivel az, maga egyben-levés, azaz az a voltaképpeni létezés.¹ Ez azonban nem jelenti, sem a kereszténység kontra tudomány egybegyúrásából, sem más vallásokból vett elemekkel feltuningolt, -pörgetett, csinált vallásokban való kielégülést, még akkor sem, ha a vallásosság iránti „igény” átmenetileg csökkenne, tartalmában módosulna vagy kialszik. E kialvás létezhet, az emberiség egy meghatározhatatlan idejű meditációjaként is! „Az isteneknek az élettartama csupán néhány ezer világkorszak és csak olyan időszakban léteznek, amikor valamilyen Buddha megjelenik a világban. Olykor azonban mérhetetlen számú világkorszak is eltelik úgy, hogy nem jelenik meg Buddha a világban, és ezekben az időszakokban a tiszta tartózkodási helyek síkja üres. A tiszta tartózkodási helyek köre ugyanis a Buddhákhoz tartozik, mint királyhoz a táborhelye.”

A fenti gondolkodás mutatja, hogy isten megtapasztalása voltaképpen egy /már lévő/ tudati állapotot előfeltételez, ezért, bár részei a világnak a tudattal nem rendelkezők, pontosabban a transzcendentális tudás értésére nem alkalmas tudatok, ám azt nem értik. Ugyanakkor isten, mint primordiális hatótényező jelenléte, nem függ tapasztalásától, értésétől, vagy felé való közeledéstől. Ugyanis van, akkor is ha értik, akkor is ha nem. Ez a gondolat azt fejezi ki, hogy a transzcendentális létező nem az emberi elme műve, amint azt a „God spot” elmélet bizonyítani igyekszik, még akkor sem, ha valóban létezik, egy agyi góc, mely bizonyos fogalmakra gerjed, és transzcendentális képzeteket kelt. Lényegesnek tűnik figyelembe venni, hogy a gondolkodás paradigma váltásai mennyivel tették könnyebbé azt a helyzetet, az értés-nemértés kettőssége mennyire jelenik meg bennük. Ez a képzelt „képlet” ugyanis mutatni tudja, mint egy grafikon, a közeljutás és eltávolodás mértékét, hiszen a gondolkodásnak ez a jellege, nem egyéb, mint a gondolatnak az útja. A gondolat önellentmondása, amint kikerül a közlésben, a gondolattól függetlenedve, mint tartalom hat már, mely idegen, nem befogadható, /mert/ felzaklat meglévő alakzatokat. Ilyen értelemben lehet azonnali-rövidre zárt, vagy kanyargós, esetleg meg nem közelítő. Ebben az állapotában nem nevezhető még ható akaratnak.

A hagyományos forma szerint, a filozófia kialakult gondolkodási típusa, az analógiás, mely a hasonló hasonlóval való összevetéséből áll, így az azonosság elméletekhez vezet, általánosításokra alkalmas. Vagy a dialektikus, mely a dolgok egyedi egyszeri jellegéből, azok különbözőségeire fekteti a hangsúlyt.

E kettő között átmozgásnak-átfedésnek egyik útja a vizuális, mely az azonosságot értve, azt mutatni tudja, olyannyira, hogy a különbözőséget a verbalitásnak hagyja meg. Így a vizuális általános nem öli le, az egyéni aktivitást- az a verbalításban meg tud nyilatkozni. Az általános ilyen értelemben nem politikai szólam, de tény, ezzel a politika is igazi területére csúszhat. Az egyedi hatalma filozófia, az általános hatalma a pénz.

Az analógiás, a hasonló- hasonlóval való kapcsolata, meseszerű, voltaképpen művészi, amint az analógiás gondolkodásra az leginkább elmondható. Nem a dolgok realitását, de azoknak egy érzelmi azonosságát tételezi, mely a kiinduló érzelemből, mint hatásból táplálkozik. Ez a hatás olyannyira egyszerű, amint az antik világ, kevés benne az agresszivitás, és elemrendszere nem a különös megismerésére, majd, az átalakításban való megsemmisítésére vonatkozik. Lágy, és könnyed, amint a lélegzet, és emiatt alkalmas a vallások kifejlődésére, amint a lélek-fuvallat /pneuma/ érzékelésére képes. Nem állít kauzális sorokat, nem keresi, a „lélek oksági determináltságát”, csupán magába szívja, eltelik vele. Él és élvezi azt. Antik, abban az értelemben is, hogy alakjai vannak és nem formái, amint az alak, mely lehet szögletes, és akkor kapcsolat van minden szögletessel, vagy folyékony és megismer mindent ami folyékony, egy könnyen érthető világlátást produkál, nem a szertartásokba belebonyolódott, félig, már *kauzát kereső –teleologikus* papság szerint, de a pásztor idilli képében, amint nimfák látogatják.

Mindez, mely egy idilli képben varázsolódik elénk, valamely hirtelen behatástól- keresni kezdi önmaga okát, felelemmel van, mert elmúlik, és keresni kezd. A nyugalom izgatottsággá változik, az állandóság mozgásba lendül, a mozgás az első mozgatót keresi, a „kauza sui” mindennek az oka. A „láncreakció” elindul, s a folyamat addig tart, amíg az idillikus kép darabokra nem hull. Minden okság, a megelőző állapotot kérdezi, és bármely állapot létezését, időlegességét kérdőjelezi meg. Innen tekintve nincsen más, mint egy mindezt megelőző ösiség, melynek mindez ellentmond, az „aranykor” mely visszaidéződik a „tagadásban” mit a dialektika, mint legfontosabb elemet felismer. A tagadás állítása annak a felismerése, hogy az aranykor egyszer s mindenkorra elveszett. A tagadás tagadása a reménysugár, mely a majdan visszatérés illúzióját adja. Ebből táplálkoznak a modern korban.

A solaris-lunáris kettősség, mely jelen van a közösség kialakulása előtt, eredeti állapot. Ez a kettősség a társadalom kezdetének is tekinthető. Természetesnek tűnik, ennek az értelmezésnek mentén gondolkodni, a már kimunkált erőket, hatni engedni! Bizonyos dolgok varázsgömböt alkotnak, s ezért még gondolati megközelítésük is lehetetlen. Most gondolkodásunkban ezer éveket ugrunk, átszúszunk a hatalom metafizikájából a test hatalmába, az idea világába, ám megtartva a metafizika éltető erejét. A test hatalma, a szexus, az ellentett mozgásokat tartalmazza, megjelenésében, amint a solaris és lunáris erők hozzák létre. Léte, már létezése előtt létezett, /előbb volt, mint lett/ abban a formában, amelyben a kozmosz rendjének kifejezése, a Nap és Hold jellegű létezésben. Kétségtelen, a hasonlító erő, mely a szexust így fogja fel, és nem akár az állatvilágból örökölt, hozott vagy szerzett tulajdonságot előfeltételez, -mely azonban épp ezen írás tárgya, azaz a hatalomnak a természete, annak módozataiban. Ezért a gondolat a mag energia és annak mozgása, -amint a gondolat elindulása is az egységből ugyanannak a formájaként, nevezetesen az egyből való, valamely energia kilövés, - megindító jellegében véli azt.

A hím-nőstény /Ádám-Éva/ viszonya igazi hatalmi viszony, melyben nemcsak a rasszal való elsődleges, de a vérrel való /másodlagos/ kapcsolat jelenik meg, dominánsan. A vér, mint életem, a testiségben van jelen, empirikusan is / ugyanakkor primordiálisan a férfiban, ezért a testben levés annak alárendelt. A férfiban levés, a felső erőkből következethető, így a gens a férfi által, kerül a nőbe. A kettős hatalom a férfi-nő dualitásában fogalmazódik meg. Mindaddig, amíg a hatalom a férfi princípium tulajdona, azt a nőre terjeszti ki. Ez az idea, a szellem teste.

Mozgásai a tradicionális társadalomban jelennek meg. Ugyanis Ádám bordájából, melyet mikor az aludt kivett Isten /annak/ testéből, s teremtette belőle Évát. A férfi tulajdonosi élménye /mely nem azonos a modern korok tulajdonfelfogásával/ a nő iránt, innen van. A nő a férfi teste! Az „áldozat” reinkarnálódásának gondolata, a táplálékként hasznosulás elve szerint, ahol valamelyik önmagát áldozza, felismerhető az ideológiákban, mítoszokban.

Az összefogás ereje, azaz a családban, törzsben, nemzetben megjelenő, voltaképpen a /már/ megosztott férfi hatalom, melyet minden családfő / férfi / maga gyakorolt. Lásd: jusprimi noctis! A tradicionális kultúrák felbomlása után- ennek mozgásai nyilvánulnak meg. Látjuk tehát, hogy az elsőszámú, mindenek előtt lévő hatalom, maga a gondolat, mely a hatalmat közvetíti, melyben a hatalom megnyilvánul. Innen van az a sejtés, hogy a hatalom, /vezetés, vezérlés/ szellemi, a hatás természetében, az akaratban/ mint aktusban- mely szexus,/ megnyilvánuló, /amint Schopenhauernél/ majd megjelenik, egyéni, azaz minden létezőben jelen lévő /amint Nietzsche gondolkodásában. / Ekkor, már kettős irányt mutat.

*

A Naptól levés, a hatalom maga. Nemcsak a napkultuszokban, de voltaképpen minden tradicionális kultúrában, a hatalom alapja. Az empirikus megfigyelés, a Naptól keltett életet, az életet, mint olyant általában értve. Így a Naptól nemzés, a Napban foganás, a Nappal azonosulás, azaz, a teljesség képe, mint olyan.

A Napban levést – gázállapotban levésnek, 10000fokC gondoljuk. Vagy az éltető energiában levésnek, fényben levésnek, vagy a kozmogóniai Centrumban levésnek tételezzük. Mindhárom állapotot, az *atomi Lét előtti*, azaz az oszthatatlan egység /Démokritosz-atom/ előttinek gondoljuk. Ugyanakkor, mindegyik a kilövés utáni is. A Lét gyökerei, olyan értelemben, amint a Napot érzékelhető empiriát tételezem- helyszerűen, „Paradicsom” a kezdet az Őslét- ugyanis nincs seholy, nem érzékelhetőek. Csupán a levés állapotai vannak, amint, - a Nap gázszerűségében, Centrumban, energiának, fénynek stb, nevezve. Így a levés, már a kiindulás állapotában eltávolodva a léttől, - a pillanat időszerűségében -mutatja, a Solaris energiát. Idő /most itt még/ nincs, hiszen az, a pillanat „elmozdulása”, pillanatok sorozata, -melyek között, majd oksági összefüggést tételezünk, - itt a mostban, az öröklétben

áll, a *Napban áll*, / a mozgás/ de nem megállt, hanem még nem indul. Minden Napkirály, /pl: a múlt századig fennmaradt japán uralkodóház, ontológiai ismérvei ezek/. Ez öröklétének is magyarázata.

A kezdet ez maga, vagyis a *teremtés* kezdete, annak lehetősége, hogy valami, majd, -amint reagáljuk- folyamatosan teremődik, azaz kezdete volt, vagy lehetett, ám a teremődés nem befejezett. Nincs múltja, itt tudjuk megragadni ugyanis, azt a gyököt, mely az öröklétből kilépő ható akarat, mely még *mozdulatlan a gyökérben*, ám *mozdulatlan mozdulóvá* válik, s épp ez a természete teszi, az önmagától való eltérést, amint az egyik pillanat „ellép” s így önmagától távolodik el, bár önmaga marad. Az aktus és a potencialitás egysége, csak az egységben való jelenlétében érthető, amint megkettőzi magát. *Az aktus magában hordozza a potencialitást, és a potencialitás az aktusban él.* Kapcsolatuk, viszonyként érthető, ezt éljük meg a dipólusú természetben, fogalommal nevesítve, majd hímnek és nőnek nevezve. Egységük következménye a materiális létezés. Ily módon természetesnek tűnik, és nem a gondolat öncélú játékanak, hogy a kapcsolat nélküli, azaz csupán /vagy/ férfi és /vagy/ nő állapotban lévő létező, a vonzás aktusa nélkül közelebb kerülhet, eredeti állapotához, *androgen* létéhez. Ezzel persze mutatis mutandis jutunk olyan következtetésekre, mely szerint a szaporodásra utalás, /már/ eltávolodás, az „egységtől”, s ilyen formán a termékenység, csupán egy /ható/ tulajdonság, /azaz következmény/, voltaképpen önzés. A szerzetesi létek nem egyszer fogalmazznak meg olyan véleményeket, hogy a nemiség nemcsak gátja, de valójában akadálya a transzcendens közelkerülésnek. Sőt a nemiség megszüntetése, vagy mindkét pólus egyidejű jelenléte /hermafrodita lét/ voltaképpen a segítség. Mindezekben, a solaris elem túlsúlya mutatkozik meg, az aktusban rekedt energia önmagára való visszahatásaként. Sőt látjuk azt az igen nehéz vajúdat, amint a Naptól származás egyáltalán a sokaságot, /szaporodást/ értelmezni tudta. Ehhez, a tudomány egzaktására volt szükség. Mely a Nap tevékenységének tudja be, a kialakult élővilágot, ám nemcsak a királyt de a sokadalmakat is. Így tehát egyesek Naptól származása populárisan /és a tudományban is/, mindenki Naptól származása lett, az idea, mely akár az uralkodóházak, akár az azokkal összefonódó gondolati rendszerekben keletkezett, elfoszlott.

Érdeemes megemlíteni, hogy a felszaporodó gondolkodások, melyek a létezésnek erre az androgen, azaz *nem nélküli* állapotára utalnak, nemcsak elburjánzó jellegükben, de motiváltságukban is sajátos karaktert tükröznek. Itt nemcsak az „*angyal létekre*”, azok szerepére gondolunk, bár ezen az ismeretelméleti szálon függnek, a különleges kozmoszokba, „létszférákba” gyakran időkből is meghatározott, konkrét kötődésekkel ellátott entitások. Valójában, nemcsak az irodalom, a sci fi, de a vallásos, a pseudo vallásos irodalom is, olyan állapotokat teremt, melyeket az európai kultúra elhagyott, elhagyni kénytelen volt, sietős léptei miatt, vagy ismeretelmélete, melyet a skolasztika talán túlzottan, is a racionalitás, a dialektikus logika irányában élt meg, nem termelte ezt ki. Ugyanakkor létezhet, hogy a vallás ismét megerősítését kapja, ettől, a mély belső energiákat fejlesztő, igénybe vevő szellemi magatartástól, amennyiben a képzelet, mint olyan, minden mítosz létalapja is. Azt pedig tudjuk, hogy a mítosz újratemtése nemcsak annak megerősítését de egy újnak, egy másinak a kifejlődését is jelentheti, amennyiben annak humusza lesz. Ez utóbbi szempont miatt tartjuk oly fontosnak, a fentieknek e témához való csatolását, nemcsak amiatt tehát, hogy az androgen olyanra is mutathat, hogy a nemiség megélése, abban a formában, amennyiben azt a társadalmi viszonyok megengedik, a férfinak és nőnek, egy a huszonegyedik századi magyar létben való megjelenését. Nem feltétlen menekülés, bár az is, - az emberi levés, a „belevettség” elől menekül, mert nem engedte azt a létezést, melyet a tudat már igényelt magának.

A lunáris erő feltételes viszony, erre utal a Biblia teremtéstörténete, ahol Ádám a Solaris erő, hozza létre, /vágyában/ Évát. Ez azonban a paradicsomi állapot, már ismeri a vágyat, és mint hiányt fogja fel azt. A vágy a test hatalma, idea, gyengülő szoláris erő, s nem a szellem

megjelenése elsősorban, de annak következménye, melyet létrehozott. A férfi a nő teste! Ugyanis a férfi bordájából, testéből keletkezett. Nemcsak vágya tehát, de része, azaz tulajdona is. Sőt teste. A gyermek a férfi ható következménye, lásd apajogú társadalmak!

A vágy következmény, s mint olyan nélküle is létezhetnek erők, / vágy előttiék, sőt törekvések rendszere, - amint a buddhizmusban is-, a vágyak keletkezésük előtti megszüntetésének, vagy más erővé való átirányításának, akár jellegének karakterének alakításának sajátosságai. A vágy kimutató erő az egységből, az egyből, melyet a létező önmagában, / önmaga itt háttérbe húzódva/, képvisel. Ismert, hogy a görögség szexuális magatartásában, a vágy nem kiható erő, azt azonos neműekkel élik meg, a szaporodást elősegítő kapcsolatok, nővel, alacsony megítélést kapnak.

„Az uránikus civilizációk vagy kasztok tradíciójában két elem volt jelen. Az első materiális és naturális: mint valami olyannak az átadása, ami vérrel és razzal áll relációban, tehát az alsóbb világokból származó, elementáris és kollektív eredet befolyásaival összekeveredett életerővel. A második elem felülről származik s a rítusok továbbadása és szakadatlan végrehajtása határozza meg, amely az említett életszubsztrátumban megvalósuló átalakulás és uralkodás titkát foglalja magában. Ez a minőséget megerősítő és kibontó magasabb rendű örökség, amely az „isteni ősök” által, ex novo fektettetett le vagy vitettek át egyik rendből a másikba. Amely által a nemzetség, az állam, a város, a templom, a kasztok, a gens vagy a patriciusi család tulajdonképpen értelmében elkezdett kialakulni; ama természetfeletti nézőpont szerint, s a káosz feletti uralom „formájaként”, amely a tradicionális civilizációk felsőbb típusaiban mindezen entitásokat jellemezte. Ezért jelenhettek meg a rítusok egy távolkeleti mondás szerint úgy, mint „az égi törvény kifejeződései”.

Az arisztokrácia, a királyság és minden egyéb dolog fogalma csak az újabb időkben nyert kizárólag világi és politikai karaktert. A jellem a rassz, a becsület, a bátorság a hűség tulajdonságain alapult, és csak később érvényesült az arisztokrácia plebejus felfogása, amely tagadta a vér és a tradíció jogát. Lényegileg ebbe a koncepcióba illik bele a „kultúra” és az „értelmiségiek arisztokráciája” amely a polgári civilizáció peremén alakult ki.” /Evola/

*

A történelem hatalma.

A diszciplínák között, amik, habos tarajt képeznek, melyben valami szennyezés elemei fedezhetőek fel, áttolják azt egy más területre oda, ahol nem ők vannak, ahova hatáskörük nem ér vagy nem érhet, pedig ők azok, ők vannak ott is. Mégis a külső számára, mindez furcsa módon szemlélhető, / s néha a diszciplínák mozgása is olyan, mint ha a taraj / az övé lenne, nevesítsük, vagy lássuk el valamely jelzővel, amihez jobban hozzászoktunk, s ez a jog. Merjük megnevezni még akkor is, ha félünk, hogy egy tollvonással kihúzzák alólunk a talajt, vagy valami olyanba kerülünk, amit azt sem tudjuk van-e volt-e, mégis, légy fegyellemmel a diszciplína léte. S amikor gondolataid oly területen járnak majd, hogy azt hiszed hatsz, figyelmezz a fentiekre! Igen barátom a tajték, mely a taraj besűrűsödése, az a politika, ami nincs, sosem volt, tulajdonképpen a jog fricskája. Mert amivel megtéveszt, a te /torzult/ éned, vagy instabilitásod, ezért ülsz fel, az ígéretéseknek, mert nem vezet a belső belülről, vagy ha mégis, csak részleteiben és csökevényesen. Valamikor, biztosított a te hited, garanciáit adott mindehhez, és az már csak szervezeti kérdés, hogy amikor /most/ belelépsz valamely folyamatba, /belevetettek/, bilincsként hat rád, melyet közönyöddel elutasítasz. Ám ez a bilincs, /jog/ mely nem egyszer béklyó, /erkölcs/ - / hiszen a jog nem más, mint devalválódott erkölcs, / az erkölcs pedig nem egyéb, mint a hitvallás torzulása, mert a kapcsolataidban a kinti és a benti nincs együtt!

A törvény, mint ezoterikus tapasztalás, / *evolúció*/ a lét elemeit rögzíti, a morálban, mint rád kivetett háló van jelen. A háló lyukainak nagysága, nemcsak a törvény, de a létező megjelenései is, amint kölcsönhatásukban vannak. Az amennyiben a jog mint fékező erő, a

tömeg kötelezvénye, nemcsak a törvény primordiális természetét, de a tömeg alárendeltségét is jelenti annak. Amíg a morál béklyó, a jog már bilincs, amint a morál belülről ad határt, keretet a mozgásodnak, a jog kívülről. Ilyen módon nemcsak akadályoz de kényszerít, nemcsak előír de végrehajt. Ezért fordul elő, hogy a jog visszahatásában a morált fékezi, benned önkontrollt képez, nemcsak a cselekvésnek, de a gondolkodásnak. A jog képes lehet, hogy megeszi a filozófiát, mostanában már rágja,- a filozófia vizsgálása olyan esetekben történik, amikor a létező belülről vezérelt.

Minden jog abszolútuma a közösség védelme, így minden egyéni rendszer ezzel van ellentétben, s ütközik. A jog ezért nemcsak konzervál de hatalom is, minden gondolat ellen. A túlzottan reformer gondolatok /Bruno/ a jogba ütköznek, szellem szellemmel van ellentétben, sőt minden más, gazdaságinak álcázott ellentét végső oka, gyökér oka szellemi, a jogban talál megigazulást. Amint minden társadalom, még az ideologikus társadalmak ideológiái is. A jogok csúcsa az egyházjog, melynek lényege a vallás lényegében van, ezért közelebb van a szubsztancia természetéhez. Voltaképpen a történelem, maga a jog! S a történelem evolúció!

Ha objektivitásról van szó, gondolj barátom a jog magabiztosságára, mily hitelesen állítja, hogy a dolgok úgy vannak! Nézd a jogászt, látsz kételkedést a szemében saját diszciplináját tekintve? Nem barátom ez az önteltség, /telítettség/ csúcsa. Mindaddig, míg a világon jog van, nincs jog. Mert jog csakis annak megszűntetése útján lesz lehetséges.

A jogász úgy fogja föl a dolgát, hogy az amit tesz, azonos vele. A jogász úgy éli gondolatait, hogy azonos azzal. Ebben hasonlít a papra. A pap is meggyőződéssel vallja, - hiszi, hogy amit mond, az ő önmaga is egyben. Ő maga, személye, azonos a tannal, a kinyilvánított igazsággal, melynek ő felkent, beavatott hirdetője. Nagyon kevés jogellenes jogászt hallottunk, egyházi vélemény ellen forduló papot annál többet, akik a beavatási kenetet egyszerűen lemosták illatos szappannal.

A jog amennyiben kitölti a tudatot, lehet vallás is, /evoluzionizmusban/ a törvények, korcs módon kifejezik a vallás vállalását, nem a hitben sokkal inkább az akaratban. Megalkuvást egyfajta érdek mentén való létezést gerjeszhetnek. A jogkövető magatartás, mely minden demokrácia rózsaszín álma, quasi-vallás, ilyen. Ebben a vízióban a létező, olyan jognak mentén él, melyet nem ő, de valakik, egyfajta modellből elvonva keletkeztetnek. Ez elkorcsosodott vallás, hiszen minden vallás lényegében hitre alapozódik. Valójában nem „racionális”, két elem keveredik, vallás és vállalás. A vallás vállalásának kötelezvénye szüli majd az egyházjogot, annak módját, hogy a vallottat miként mi módon lehet, - kell vállalni, még olyan esetekben is, amikor az individuális elem, a létező lehetősége a máságra nem, vagy csak részleteiben létezik. Ismert, hogy a vallások felvétele úgy történt, hogy a király által felvett vallást „felvette” a nép, voltaképpen térítő és kényszerítő elemekkel, amint kevés hír esik arról, hogy a Szent Istváni időszakban népek tömege menekült a térítő papok elől nádasokba, mocsarakba, illetve törzsek törzsszövetségek hagyták el, az elfoglalt hazát, épp a vallástérítések miatt. Másrészt például a reformáció adta lehetőség, az adott környezetből való kiválás, -kivonulás ugyancsak egy menekülésnek, egzodusnak érthető, lásd pl. a székely szombatosok.

A történelem nem halmoz fel diszciplináris tudást, az ugyanis a fenti értelemben egyesek története, akarata, /hanem a hatalom/ azok közt botladozik. A történelem, amikor nem történik „már semmi”, /a vezetés elerőtlenedik/ lassan átcsúszik a jogba. Ez a falanszter kezdete, a történelem halála, amikor a jog megeszi a vallást, /vállalást/ valójában a történelmet, az /evolúciót/. Ilyen értelemben a jog fejlődésellenes. Sőt anakronisztikus, hiszen bilincsben nem lehet fejlődni. Egy erőtlen uralkodó, aki helyett a régens biztosítja, a /dinasztia / hatalmának folytonosságát, /Kínában Ce Hszi, a császári ágyas, /már így értelmezhető.

A levésbe ágyazódás vallásos tudatot eredményez, - tudás a levés értékelése, létről való tudás voltaképpen a levés tudása. A létről igazi ismereteket csupán a vallás képes közölni, ezek azonban, csak a megszólítottaknak értelmezhetőek. Erről szól az ezoteria. Az ezoteria ilyen

értelemben történelem feletti, /és jog feletti persze/ amennyiben idő nélküli, / örök/, amint a történelem időben van. Ha minden adat /megismerhetővé/ lehetővé válna, az egy új kozmosz lenne maga. Az exotéria nem képes közölni a tapasztalatokat. A kérdés voltaképpen önmagában van, az európai kultúra kétezer évében a hit és tudás társadalmiasult formában, a pápai főhatalom és a világi vezetés /király, demokrácia között jelenik meg. A vérségi – felülről kapott hatalom ütközése a demokratizált formákkal, a szakmákba zártságban megnyugszik. A melós melózhat, a papok imádkozhatnak, mindenki a maga szerepe /kasz/ szerint. A szakmákba zártság újkori kasztosodás, mely a demokrácia létalapja, létrehozta a **puha kultúrát**. Melynek „áldásait” most éljük.

*

A tevékenység hatalma.

Ha a munka hatalomként jelenik meg, gondoljunk a népi demokrácia *munka* fogalmára, mely a proletáriátus legsajátabb eszköze, /munkához való jog/ másokkal szemben uralt helyzete folytán, valójában persze önkizsákmányolásának is tere, és mutatója, mely kialakította a „melós” fogalmát, ahol a munka tengés-lengés, következménye a termék, minőségtelen kacatként jelenik meg. Persze nem gondolom, hogy ellentette a *tisztas munka* szükségszerűen jelenne meg, a fogyasztói modellben, sőt úgy tűnik, az ellentét csak növekszik. Ha a munka fogalmat vesszük, megtisztítva azt gazdasági, politikai felhangjaitól, közel jutunk a tevékenységhez, mely eredeti állapotában a testmozgással, annak egy koordinált változatával kapcsolódik össze. Ebben az állapotában gondolom, a manipulálatlan tevékenységet, mint nem munkát a művészet eredeti hordozójának, és tiszta értéknek. A mozgás ebben az állapotban még aktus, az energia megjelenése, gondolat-megjelenés, akarat.

Az érték ilyen formán a tevékenységben van, pontosan a tettben, melynek folyamatosítása a tevékenység. A tevékenység korai állapotában, még nem választódik szét, majd később a meghatározott tevékenységekben, első sorban a rítusban válik a művészetet kifejezni képes tevékenységgé.⁴

Azonban fel kell hívni a figyelmet arra, hogy a tradicionális társadalomban, a király, aki a szakralitás erejét bírta, a rítust maga végezte olyannyira, hogy önmaga volt a rítus. Voltaképpen ennek a szerepnek a devalvációja vezet, a tradicionális társadalmak felbomlásához, oly módon, hogy a rítus gyakorlásának módját, egy erre kijelölt réteg, a papság kezdi átvenni, egyes vallásokban. Brahmanikus- Júdaikus/ /A rítusokban egyre több a kifelé /nép/ való /verbális/ közlés, Pl: a zsidóknál kijelölve erre a szerepkörre, másutt a király mellett maradván, sokáig háttérben. S kellett ama császári döntés, mely ezt a jogot a kereszténységben is papi kézbe adta, s hozzá havi fizetést. Sokáig olyan nyelven, melyet a nép nem értett, csupán vizualitását érzekelte. Itt látjuk a rítus szakmává válását, amikor a szentség, /szakrum/ mely eredetileg a király tulajdonsága kikerül, s elemeiben a papság hatalmává válik.⁵

Természetes, hogy amennyiben a munka jutalma, a pénz, úgy azt egy hatalomtól kapja, amint a hatalom a tevékenység ellenszolgáltatásaként gondolja. A hatalom nemcsak a pénzben, de és elsősorban annak lehetőségében jelenik meg, gondoljuk, milyen erőszakosan elnyomták mindenki más pénzverési lehetőségét, sőt egyes modern gazdasági nézetek szerint a közösségek továbblépésének módjai, a kétféle pénzben levéssel, vagy, akár nélküle képzelhetőek el. Kétségtelen, bármely modern demokrácia, pénzdemokrácia, ilyen értelemben mondjuk „zsoldos demokráciának” hiszen hatalma, melyet már sem a rassz, sem a rítusok nem biztosítanak, csupán a pénz által biztosítható. Minél jobban ragaszkodik azonban a pénzhez, annál inkább zsoldos demokrácia, a tömeg / s az egyházak/ pénzzel való kielégítése ugyanis, melyet az a fogyasztói társadalomban úgymond életfeltételeire használ, csupán ürügy és nem szükségszerű feltétele a létezésnek.

Másrészt látjuk, hogy a tevékenység, mely egyben van az étellel, annak szükségszerű velejárója. Nem állítjuk, hogy a pénz motivációs eszköz, vagy bármely formájában eltompultságot eredményez, ugyanakkor azt sem képzeljük, hogy a motiváció mentesség

esetén csupán erőszakkal lehet/ne/ a /társadalmi szerveződést/ biztosítani. Inkább azt gondoljuk, hogy a munkára építettség szélső fogalmai, a *nem munka* olyan tevékenység melyet megtűr, illetve mindenképpen bevételezni kíván / a társadalom/, amőba testébe. Ezért igyekszik a szellemi tevékenységet is munkának tekinteni, és pénzzel jutalmazni, mely szelleminek nevezett munka, ördögi helyzeteket alakít ki máris, nemcsak a burjánzás véget nem érő tevékenysége, de a fantázia feneketlenségeinek realizálásában is.

A filozófia hatalma.

A gondolkodásnak csak a halál vet véget, vagy valamilyen elbutulás. A filozófia hamar eljut a véghez, amennyiben a gondolkodás premisszái közül nem tud értelmes rendet/kauzális sort/ reprezentálni. Véges, a filozófiának mondható rendezések száma, még végtelen gondolat mellett is. A mindent mindennel való összegyúrása, az elmélet az elméletér ugyanis nem az. Nyilván törekedni kell, a gondolatok számszerű növekedésére is, és örülni annak, ha valami olyant is fellelünk közöttük, ami rendező elv lehet, s melynek mentén filozófia alakulhat ki.

Másrészt tudomásul kell venni, hogy a filozófia, mint bármely más dolog is olyan ismertek szerint rendezi sorait, melyeket valami miatt /már/ elfogad, tudomásul vesz, mint első láncszemet, mint kiindulási alapot, melyre épít. Átemel valahonnan, ős tapasztalatot, *ős tudást!* Különbsége csupán annyi a vallással szemben, hogy ezt a kezdetet nem tekinti örök alapnak mások más alapról indítanak, s más ismeretekhez jutnak el. Hatalma egy rövidebb érvényű mozgás, ismeret tudatosítható, s megdönthető tapasztalás. Melynek tapasztalata elfogadás, melyet racionálisnak, ésszerűnek, logikusnak, korszerűnek lehet mondani.

A buddhizmus tanítása szerint a létezés valamennyi úgynevezett objektív világa valójában, az akaratilag aktív tudatállapotok által generált kammikus /karmikus/ energia „ontológiai kikristályosodása”, úgyhogy végső soron a tudat az, amely akarati képességén keresztül teremtője a tapasztalati létezés teljes világának.

Felfoghatunk úgy gondolatokat, ha azt mondjuk természet, természet az, vagy csak a fogalma? Másrészt folyamatosan hivatkozunk arra, amit természetnek nevezünk, miközben a fogalomban, tudjuk olyant értünk, melynek a hatóereje tágabb annál, semmint gondolataink lennének felőle. Ugyanígy lehetünk „Isten” fogalmunkkal is, ismerjük, megismerhetjük, vélekedhetünk egyáltalán felőle? Nyilván minden ismeret, nemcsak mert fogalomszerű, de épp az által fogalomszerű, nem arról szól amiről, annak csupán részét, valójában a gondoló szerinti részét fejezi ki. Mégis ezt, általános értelemben használva, már a filozófia,- vallás hatóerejének gondolva értjük, s engedjük hatni, mint valóságot. Vagy nem engedjük hatni, amint a ható gondolathoz, szükségszerűen társul a hatalom, függetlenül tartalmától, -s csupán egy esetben nem képes hatni, ha nem tud behatolni. Ezért volt /van/ a gyakori izoláció, vagy a tévtanoknak minősített nézetekkel szembeni harc, az azoktól való elzárkózás, de ez mutatja az elfedett dolgok miatti érdeklődést, a kíváncsiságot, mely nem feltétlen jelentette, hogy tárgya érdemes is arra. Itt nem célunk felsorolni, sem a társadalom felől sem a gondoló felőli aktusokat melyek a nyitásra vagy zárásra vonatkoznak. Mindezeket ugyanis megtaláljuk a kultúra történetében, voltaképpen maga, az!

*

Gondolkozhatunk és mondhatunk olyan fogalmakat, hogy idő. Beszélhetünk átélt időről és örök időről, vajon melyik a valóságos? Vagy mindkettő az? Akkor azonban azok, a következtetési rendszerek, melyekhez akár az örök idő fogalmat akár az átélt időt használjuk, szenvednek csorbát. Újabban, a Hubble-féle tágulás szerint úgy képzeljük, hogy a Kozmosz tágul, azaz a Világegyetem elemeinek egymástól való távolsága növekszik.⁶ Még pedig gyorsuló ütemben. Ez az időre vonatkoztatva azt is jelenti, hogy miután az „atom óra” állandó és pontos időt, azaz az időegységek egymást követő elemei közötti „távolságot” pontosan akkorának tudja, mint a megelőzőt, /közszerűen se, nem késik, se nem siet,/ hozzá képest a Föld gyorsul. Ami azt jelenti, mivel a reggel és az este közötti távolság, az egy nap, hogy ez a

Föld gyorsulása miatt változik. S mivel változik, azaz nő, az égitestek távolsága, ez befolyásolja /növeli/ keringési idejüket is.

Az idő, melyet egy állandónak képzelt, atomóra mér, /1965 óta/ nem a valóságos, a reggel és az este közötti nap távolságát méri, de az anyagban folyó átalakulást, mely valójában független, önmagában való, a Föld forgásához, és annak a Naprendszerben, illetve annak a Tejútrendszerben, illetve mindennek a Kozmoszhoz mért eltolódását illetően.

Az elcsúszás a diszciplínák egymás alá csúszását is eredményezheti, amint a gazdaság fejlődése nem feltétlen jelenti, és viszi magával a történelmi tudat fejlődését, /nem válunk megértőbbekké, kevésbé önteltekké/ sőt gyakran annak bezárulását eredményezi, amint a „nemzet” fogalom intenzitás változása mutatja. Mert sokkal inkább jelen van, a késés a pszichikus tevékenységek vonatkozásában, mely a belső átalakulás rendkívül nehéz, testen tudaton, lelken áthatoló metamorfózisa.

Vajon érthető-e, fenti értelemben „valóságosságról” beszélni? Nyilván viszonyrendszerben csak. Azaz minden fogalom, mely valamit megnevez egyszerre valóságos is, meg nem is, azaz annyiban, amennyiben, mint általános tartalmaz olyan elemeket, melyekkel a konkrét megnevezhető. Azaz legszélesebb értelemben az „asztal” általános fogalma, minden létező asztalt magában hordoz, ilyen értelemben a valóság, mely nem az általam, általunk, de az azon kívüli, minden létező vagy létezhető valóságosságra vonatkozhat. Ha a példában felvett asztal fogalmát a világgal helyettesítem, azt látom, hogy amennyi létező van, annyi világ is, azaz a Világról alkotott véleményeink válnak személyessé. Függetlenül attól, hogy ismereteim, /ismereteink/ körében van, vannak- e?

A kategóriák hatalma, ketrecbe zár, átmeneti karantén, melyben az állapot a vonal és a szaggatott vonal tulajdonságainak különbözőségével rokon. A buddhizmus kétféle halált ismer. Az egyik az uppacchedamarana, ami az élőlény életképességének megszakadását jelenti, a másik pedig a khamikamarana, vagyis a pillanatonkénti halál, ami a képződmények minden egyes pillanatban lévő felbomlása, a diszkontinuitás. A vonalszerűség örökléte is olyan „öröklét”, melynek, mint zsinagógának a kezdete van a kezében, tőlem indulva gondolható öröknek, végtelennek, míg a pillanatonkénti halál, az átélt idő Bergsoni fogalmával, a tartammal, a megéléssel rokonítható. A kategóriák hatalma, a folyamatos átjárással, a gondolat mozgásával, annak a meditációban való pihentetésével, /felügyeletével/ kezelhető! Önmaga ugyanis hurcolja, cipeli azt a *quasi testet*, melyet a kozmosz részeként kapott, ez nemcsak a kulturális öröksége, belevetettsége okán de a testbe zártsága folytán is így van. Még ha „tudásában” mely lehet ellene valamely rendszernek, reformer vagy lebontó, megsemmisítő vagy kizáró, *bizonyos karmikus hatásokat magával visz*. A mostani divat, mely szerint nagy rendszerek kialakult hagyományait ízekre szedve, kívánság szerint ismét összerakva, megcsócsálva alkotunk, ilyen. Erre minden nagy őshagyomány alkalmas.

Az én hatalma /csekély az atomizálódásban/, mely nem individuum, mindenki egyedül van, de nem önmaga. Önmagának lenni, eljutni az én-ig, majd azt megszüntetni, lenne a feladat. Legyetek önmagatok, mondta Nietzsche, az életet mint műalkotást kell megvalósítani, a jelent a jövő perspektívájaként nézni. Úgy rendezni be az életet, hogy az a gondolkodás számára műhely legyen. Amen.

1. A létezést olyannak fogja fel, ami nem rejt magában állapotot, azaz nem időszerű és nem térszerű, azaz nincs előtte sem utána valaminek, ugyanakkor nem valami.
2. Androgin
3. Ezen a ponton mélyebben kellene értelmeznünk, a két fogalom közötti különbséget annak hozzánk való viszonyát. A felemelkedés és a felszabadulásról van ugyanis szó.
4. Amint magunk is tapasztaljuk, keletről jött turisták látványossága, egy európai templomban celebrált szentmise, és hasonlóan európai turistalátványosság egy japáni, zen szertartás.
5. Hazánkban mai napig diplomához, és nem szellemtelítettséghez kötöttek.
6. Nem világos, hogy a tágulás, mint a megismerhetőség határa, nem egy még nagyobbak, melyben ez benne van, a vonzása. Hiszen minden vonzott, a tágulás, távolodás jeleit is mutatja!